

og det er mere end et Forsvar, det er, som jeg sagde, en Art Trusel med, at vi er nødt til at tage Raadet, hvis vi overhovedet skal have noget ud af denne Sag. Men det er jo ikke noget direkte Forsvar for Raadets Virksomhed, det er en Mening, den højtærede Indenrigsminister har om, hvad dette Raads Gennemførelse maa betyde for selve Lovforslaget, men ikke et Forsvar mod de Angreb, der er gjort overfor Enkeltheder af dette Raads Virksomhed. Men Hovedargumentet synes at være det, at man er bange for, at hvis der ikke oprettes et saadant Raad, der fastsætter Indlaansrenten ikke alene for Sparekasser, men ogsaa for Bankerne, vil Pengene gaa til Bankerne, og da Befolkningen ikke vil finde sig i at udsættes for den Fare, at Sparekasserne mister de indsatte Midler, og at disse gaar til Bankerne, maa man altsaa vedtage Raadet. Jeg tror, at naar man ræsonnerer saaledes, kommer man egentlig udenfor det, der er Princippet i selve Forslaget om Sparekasser, thi dette Princip maa være det, at man for enhver Pris skal sikre Sparernes deres Midler, og at man skal bevare dem mod enhver Risiko for at miste disse Midler. Derfor maa Sparekasserne øve en helt anden Virksomhed end Bankerne, og derfor kan man forlange af dem, at de yder en lav Rente baade til Sparere og til Garanter, medens man sandelig ikke overfor Bankerne kan paalægge saadanne Regler, som man kan overfor Sparekasserne. Hvis man i § 1 i dette Lovforslag, saaledes som jeg har tilladt mig at foreslaa, giver en udtømmende og lovbestemt Fremstilling af Sparekassernes Virksomhed, kan man derved skelne afgørende mellem Banker og Sparekasser, og naar man har gjort det, vil man se, at der heller ikke er Rimelighed for at give Lovregler, hvorefter Sparekasser og Banker med Hensyn til Renten, som er et Væsensspørgsmaal for begge, skal behandles ganske ens. Den højtærede Minister sagde, at alle Banker skal stilles ens. Dette er jo ikke Tilfældet i Øjeblikket. Naar den højtærede Minister taler om Stempelbegunstigelse, maa han dog ikke glemme, at i Øjeblikket er der en Række af Banker, der er særlig begunstigede overfor andre Banker, og at der derfor her i Landet er iværksat en virkelig uhyre Uretfærdighed, at der er en Ulighed i Behandlingen af Bankerne, som der med Rette er blevet protesteret imod, og at det vilde have været rimeligt ganske uden Hensyn til dette Forslag, om man, som jeg tror, det ogsaa

blev sagt af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) i hans første Foredrag, ved Stempelovens Behandling havde givet Begunstigelse til alle Banker, for der er ikke nogen Mening i at give den til nogle og ikke til andre. Og naar det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) taler om de velerhvervede Rettigheder som de Banker, der nu har Begunstigelse, har faaet efter Loven af 1880, vil jeg dertil sige, at fordi man har givet dem det meget store Fortrin i Konkurrencekampen indtil nu, er der dog egentlig ikke nogen Ret for dem til at beholde det for evig. Derfor er jeg ogsaa kommet til mit Forslag om, at man skulde virkelig skelne mellem Banker og Sparekasser paa den Maade, at hvis Banker for Fremtiden skulde have Sparekasseindskud, skulde de behandle de derved erhvervede Midler paa samme Maade, som Sparekasserne her igennem Loven er tvungne til at gøre. Jeg er det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) oprigtig taknemmelig for den Tilslutning, han gav mig i den Henseende, og jeg haaber altsaa, at dette Forslag i alt Fald vil blive behandlet velvilligt i det Udvalg, der vil blive nedsat. Jeg kan tænke mig, at til det principielle naar vi maaske ikke, til det absolutte Gode, som jeg vil kalde det, at man skelner saaledes mellem Banker og Sparekasser, at man absolut forbyder Banker at have Sparekasseafdeling samtidig med at være Bank. Men kan man ikke naa det, maa man i det mindste naa til, at Bankerne tvinges til at behandle deres Sparekasseindskud paa samme Maade, som Sparekasserne nødes til ved de Lovregler, man vil fastslaa gennem Lovforslaget. Og deri er der intet urimeligt.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds sagde om den store Bank, jeg ogsaa havde nævnt, men hvis Virksomhed jeg i øvrigt ikke anser det for rigtigt at komme ind paa, at den maaske nemt kunde iværksætte det, jeg har ønsket, og henpegede paa, at den allerede havde anbragt, saa vidt han vidste, 25 Mill. Kr. som Laan til Kommuner. Saa vidt jeg ved, har rigtig nok Banken udstedt Obligationer for disse Laan og solgt disse Obligationer eller gjort dem til Genstand for Handel. I saa Fald er disse Laan jo ikke anbragte paa den Maade, det ærede Medlem har tænkt sig. I øvrigt tør jeg ikke paa nogen Maade komme ind paa denne Banks Virksomhed. Der var maaske meget at sige derom, der var maaske meget at sige om den Sikkerhed, som den ganske særlig efter det ærede Medlems Mening yder